

dig paa Favsingholm for al Evighed. Det har du da vist faaet nok af.«

»Jeg veed dog ikke . . . Jeg kunde meget godt tænke mig at leve Resten af mit Liv dervore paa Gaarden, og det uden just at komme i Begravelsesstemning. Tværtimod. Skal jeg sige min Mening, saa tror jeg meget snarere, at jeg paa Favsingholm vil føle det, som om jeg var vendt tilbage til Solen og det virkelige Liv — fra en Rejse i de Dødes Rige. I hvert Tilfælde har jeg mangan Gang baade i Europa og Amerika haft en Fornemmelse af at befinde mig paa et underjordisk Pinselsted, hvor Millioner af hvileløse Skygger halsede afsted paa en vild Jagt efter en indbildt Lykke. Og jeg forstaar egenlig ikke, at ikke alle føler det paa samme Maade. Jeg er fuldt overbevist om, at vi staar foran en Verdenskatastrofe. Det saakaldte civiliserede Samfund har i de sidste hundrede Aar arbejdet som en afsindig paa sin egen Undergang. — Naa, men det var altsaa det Emne, vi ikke saa gerne skulde ind paa. Og nu har jeg ogsaa snakket nok om mig selv. Lad mig nu høre lidt om dig. Hvordan har du det? Du var forleden Aften til den store Fest i Kasino.«

»Ja, jeg gik derhen et Øjeblik. Hvor veed du forresten det fra?«

»Jeg var der selv.«

»Du!«

Enslevs Død.